

Օր. Մ. Վ.-ին

ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ԹՈՒՄԱՆԵԱՆՑԻ

Երբոր բացւելիս է եղել արփին,
Սարերի լանջում կամ թէ քարափին,
Դիմացը կանգնած ես շատ եմ դիտել.
Առաջին շողը դեռ ինձ է դիպել.
Եւ ես ծանօթ եմ այն հրաշալի
Գոյն ու ձևերին արեւագալի,
Որ այնքան շքեղ մեզ ցոյց են տալիս
Երկինք ու երկիր քնից արթնելիս:

Բայց քեզ տեսնելուց օրեր անցկացած
Երբոր վերստին տեսայ լուսաբաց
Հասկացայ զաղտնի կապերը բնութեան, —
Բացւում էր սլացճառ առաւօտն ամրան,
Եւ ցոլանալով շաղախում էին
Վաղ արշալուսի շողերն առաջին
Ջինջ կապուտակին անամպ երկնքի,
Որ դիշերային քողը իւր դէմքի —
Թեթեւ մշուշը դեռ արեւմուտքում
Իսպառ վայր ձգել էր համարձակում,
Մինչ առաւօտեան լոյսի երերում
Ժապաւէնները խալտալով սիրուն

Երկնային ծովի կապուտակ ծոցում
 Հեռու և հեռու էին տարածւում:
 Եւ մի կեանք, ասես, նուրբ ու սիրազեղ
 Մանօթ ակնարկով խաղում էր այնտեղ.
 Մանօթ էր թւում կապոյտն երկնքի
 Եւ ծիծղուն շողը անտես արեգի...:

Եւ ես չիշեցի սրտի թնդիւնով
 Աչքերըդ կապոյտ, նոյնպիսի գոյնով,
 Նրանց ժպիտը զւարթ, կուսական,
 Որ արշալուսին նման է այնքան.
 Տեսայ երկունն էլ, մի բան են պատմում,
 Երկունն էլ տեսայ արեւ են բերում,
 Մէկը լոյսի,
 Միւսը յոյսի: